

רב"ט פוגל יהודה

37578

בן דבורה ואBIGDOR

נולד ב- 10.10.1922

שירות בגדוד "גדרון" (13)

נפל ב- ג' תמוז תש"ח 10.7.1948

בקרב על הגלבוע.

פוגל יהודה (לייב) –

ט' דנורה ואליגדור, נולד ביום י"ח בתשרי תרפ"ג (1922.10.10) בעיר בעיוש בעלענעש, טרנסילבניה (רומניה). הוא שירת בצבא הרומי ולשנת 1944 העפיל ארצה. בהגיעו, עבד תחילה בחיפה, שירות במשיטה באזר ירושלים ואחר-כך עבד שניים לדפוס "הקבוץ המאוחד" בעין חרוד והגיע שם לדרגת עבד מומחה. לשגורה המתיחות בסילקה דרש להוריו ולשטו השמירה.

בג' אוקטובר נפל בזאת ביום 10.10.1948

ברומניה נפל עבד

לשוגיס לשירות מלא בעיה בקש לקעת בשלילו. נמאה כי מחשלותו תעוזות המלווה הלאומי שהונגן אע"ר ולהשאיר את יתר הסולם להוריו לשינוי מהונאות קפריסין ("יתנו ויבאו ולא ימצאו" בעולם הזה, אמר). יהודה השתתף בפעולות עמוק, במשפטן לית השיטה ובוחית נערת. הוא השתייך ליחידת החלים וזה היה חיל מעולה. ביום ג' בתמוז תש"ח (1948.7.10) בקרב על הגלבוע, בין מואר לעזה, בדץ לנען, מיהר עם חוריו להוציא מקו-האש את מפקדם שנפצע, ואע"ן נפצע גם הוא ונפל. בשל נסיגת כוחותינו נשאה גפטו בשטה העזז בשליטת הלחות העיראקיתם. ביום נפילתו הגיעו הוריו מקפריסין למלא חיפה, ובאותו גילוון העיתון שהודיע על נואם, הופיע מודעתה – האל על מותך.

בזאת נסיגת הפלישה לאיראן, צורן ליטא, אט

כעבור שישה שבועות נמסרה הגופה והולאה למנהת-עלמים לבית-הקרים בקיבוץ עין חרוד.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורחב פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחביה הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במroxצת חדשני לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים: אנשי גח"ל ומה"ל. ראוי לציין, כי ביום תש"ח היו בחטיבה גולני בחורות ובנות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות הייתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן בספר "אלין ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחבי הנגב והחרמון ואופקים – התברגנו. ההתיישבות בעמקים ובגיל היא שנותנו לחטיבת א' צבינה וחומרה המיוודה, וממנה ספגה את ערפיה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכיהם: שנתקה בגושי התישבות אלה. צינו אותה פכוניותו של עובד האדמה וושב החקפה: עקלשות, צמידות, למשימה, שורשיות ושקט..."

אימון וষגלה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבנות של החטיבה"; עשרה אטריקרב, מאות פעולות ומבצעים זאלף ומאה חללים; הם עדות>Namaña ומכאייה למסורת הקרבן, להיסטוריה הצבאית, לפעלויות המבצעית... ויחד עם זאת, ובמים וטובים מבין רבעות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה; כל תקופת שירותם הייתה ב"אימון ושיגורה". לאלו שבسبب שנותי קבוע היו "עלים לקרו" "ירדים לאימון", יוצאים ל"ירגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדרה או פשוטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבל צל"ש וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, וترאה איך הם זוכרים, ואנו זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; ביום תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת העצמאות ובמודפין, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשם גנעווים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיוור האלים", על התצפית והמאור, על נוט-היללה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאהוה, ותחושת ההשתיכות והגואה, בפלוגה, בגדור, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלחמים, את המ"ב המ"מ הסמל והרס"ה, את "המאהל" והשמירות, הרמתונה וה"שמעונות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עmons עם כל הזכוונות את ה"קייטבך" הפקל והתקד"ל, שקי"שינה מדימ ודרגות, אפוד- מגן, שישב, קסדה ואינ-ספור חוותות... על בן ראי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו צעה וככל מאמץ, וחזרו רטובים, מרים- לילה, מסע ממאות, מעשרות אימוניהם; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון הפרט, ואימון החטיבה; אימוניים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד- מבוצר, בשטח בניו, במדבר ובהר... אימון בגבג, בגליל או ברמה, אימון בשט"פ עם שריון, תותחים או עם הנדסה... מעבר שדות- מוקשים ולהימה בתעלות, לחימה בצוות- תיקון, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור- קל, מימה ורימוניים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פואצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישין, "עווזי", "סטן" "צ'בי", "אפ-אר" ו"גלאי", עם מג"ד, ומק"ב, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגואה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירתה ב"עורב" בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנא, ש.ג. או קשר, להפעיל אלמ"ח מתוחכם ולעשות "עבדות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לדוץ כמו מטורף, עם חגור- מל ואכובע פלאה, ב"יום ספרט", או במשען, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הcumothah"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לווחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכחה", במסדר- המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הcumothah, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר- סיומים של תקופת האימוניות, וטקס זכרון שניתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגורה"...

חיל בתש"ח

גָלִילּוֹן לְפָרָחָם

גלוין 2

ה' באב תש"ח (21 באוגוסט 1948)

חוליות בשער שרת

הנורס אנטון הגוזן כובש, הנורס חוחוק — נס ווכוך על הנזירים
לוחמי הגדוד, לופדי מג'ור, צור פג'ורת, גובשי גזרות ועדי נעד —
נס וקרא לאדרויום.

חש אמת במל אלה — יש אמת, אבל לא כל האמת
אין מבענץ הנזירים אלא כוף פסק של פרשה ארוכה אשר דיבין
שונקיה — אל נשכח זאת.
כל החילות: רגליים, תותחנים, מתקנים, חיל חזיר וטוי' (טוי') ולב'
זה פון החיליפן, איש איש בתקינו ועל מזמרתו בכל הרבי החילות
וביעורו, גם חוליות בשערת-ברון על גבורות מרכינגן.

תויעד עתה, הלחום מהטיבת גולני — היכן היה מצור? קה מטה,
פי כל-חיל צרך לדעת לעין בטפה. התמצא את הריו הנלבוע העודם
בשערת, כחומה פנן על עמק הרו יישובי הפורחים. בין משלטי הנלבוע
שנים הם הבלתיים ביוור: במורה (שייח') בפרקן מל' ביהילפה —
500 מ' גבהו והשני במערב, הוא מצור מעל קב' זרים — 400 מ' גבאי
מצור הוא כפר קפן הוחזק על משפט זה, ואלו היה מרוז הנבדה
בזירות דברה:

אוורי מדור, אמר ה', אויר אויר יושביה,
פי לא באו לעורת ה', לעורת ה', בגבורו. (טופטם ה', כה)

בימי דבורה לא התנדבו תושבי מרו למלחתם ישראל וקהלו. עתה
ישבו במרומי מרו איבינו וצפו פנ' עמק-הרוו, ערו לטוחה את מוה- האויב להחריב את היישוב העמל למרגלות הנלבוען.

רבות נאבקו בלייק-טאקס לשטור את רכם הנלבוע בಗובלות מדינה
ישראל ואבננס שרשורת הנלבוע הקדומות נכללה בנבולג', נס מרו (מצור)
אורין — חכפר שעפחה עמק-הרוו, הוא ירעאל הקדומה — אלה הצעדי
מגבולותינו. נס בטרם נסנה ההפגנה הראשונה — נפלו לירון כל משלטי
הנוף בגבען.

יוםו האחרון של יודן

בתחילת בוקרו של ה-7.7.48 נרחשו לראשונה ההפוגה, התחליו הערבים להרעיש את משלטי חיל-הרגלים שבדרך לג'נין, וכן את מוקיבלה ועראנת. זמן קצר לאחר מכן, החל חיל-הרגלים של האויב, שהורכב ממקומיים, כশמפכנים, וכוחות הנשקי האוטומטי והמסיע היו עיראקיים, וביפוי מושרינים שפעלו באגפיים — להתקדם לעבר משלטי עראנת וכפר מוקיבלה.

פלוגת-ברשי חנתה בזוריין וציפה להוראות. יצאתי לבדוק את המצב במשלטים הקדומים. כשהגעתי לסנדלה, שבה היו מוצבות מרגמותינו הבודדות, הרעישו רגמינו את מוקיבלה הכהר, שכבר נחפס ע"י העربים; כשהחלו פגינו להתקוף בין הבתים. מיהרו הלו לברוח מערבה. חשתי לערבונה. אותה שעה נכנסו העربים, תוך יריות וילות, לדיר-גוזלה, הרוחקה $\frac{1}{2}$ -2 ק"מ דרום-מערבית לערבונה. מצאתי את יוסף ואנשיו עוקבים אחר תנועות העربים. הוריתי לאבטחה את אגפו וחורתו לסנדלה לקבוע עם הרגמים חיפוי אש-מנג לפלוגת יוסף. את המפקד מצאתי במוקיבלה במטה פלוגת "דרור". מהנה-מוקיבלה הורשע הרעשה קשה, ולמטה הגעה תשדורות מן היחידה. המחויקת בעראנה ובמשלטים. המבקשת תגבורת מיידית, לבב ותאלן לסתת בלחץ הכאב והולך. דרשתי מן המ"פ לפקד על היחידה להחיק מעמד. כדי שפלוגת ברשי מספיק להגעה ולכובש בחזרה את ג'למה ומוקיבלה הכהר, ובכך תחלץ את היחידה המתוגוננת בעראנה. היה זה דבר שבחרכה כדי ליצב את הקו החדש. כשניטינו לשוב ולהתקשר עם היחידה כדי למסור את ההוראות, — לא הצליחנו בדבר: היחידה כבר נסוגה. הוריתי למ"פ לרכז את אנשיו למhana מוקיבלה, להתבצע בו ובבית-הספר שמצוון לו. חורתו לסנדלה. נשלח רץ להזעיק מיד את פלוגת ברשי לסנדלה. וכך החלו המאורעות להתרחש במהירות רבה.

יחידת "דרור", שהחויקת בג'למה ובבית-הספר שליד המhana, החלה לסתת, כשהיא נחלה. לשנים: כיתה אחת נסoga לאורך הכביש צפונה, וכיתה שנייה — לעבר סנדלה. נתברר, שהללו עזבו את המשלט על דעת עצם. בה בשעה נראתה בתצפית ריכוז אויב גדול ליד עיר אנה, שהליצו מתקדם דרך המשלטים שנעזבו והתקרב כדי 1500 מ' מסנדלה, ומhana-מוקיבלה כותר. חותמי האויב התחלו להריעש את סנדלה. כיתה הנסוגים, שהגיעה לכפר, נצטווה להשאר בו ולאבטחה את אגפו הדרומי. בסקלו את מצבו, החליט מפקד המרגמות הבודדות להיסוג מיד לזרעין; לא הוינו כל הסברות, שגיעה התגבורת ובלוי חיפויו עלולה להיות היחידה, המחויקת במוקיבלה, להישמד. להה העmis את התהמושוג, רתם את המרגמות ונסוג חיש מהר דרך השדות לזרעין. נשארתי במקום עם כיתה "דרור"

מלבד. התופצויות פגומים לכיוון הכביש, המוביל מזרעין, בישרוני על בואה של פלוגת-ברשי; ואכן, שני אוטובוסים התקרבו עד מעביר-המים, פלטו את המחלקות שתפסו מיד עמדות אבטחה מסביב, והאוטובוסים חזרו לזרעין. כ-400 מ' של שטח החוף הפסיקו בינינו. המחלקות עברו שטח זה בריצה, כשפגו מתחופצים בקרבתן. 2 פצועים, שנפצעו בראשית הדרכ, הוחזרו ע"י ברשי לזרעין. זה היה "מירוץ" בין מחלקותינו ובין כוחות האויב המתקרבים והולכים לסנדים, ואנשינו הקדימו בו. מחלקה אחת נערכה מיד בפאתו הדרומית של הכפר, ומחלקה שנייה בחלק המערבי. מחלקות אחת הושארה ברזורה ותפסה את הבתים המבודדים שבמעלה הרכס שמצפון-מזרח לכפר. עם התגברות הגיעו גם שתי מרגמות ומכ"י אחת, שהוצבו מיד לפועל. בכפר היו כמה חפירות ועמדות שנבנו עוד ע"י העربים; אלו נתפסו מיד, והשאר נחבצו בין הבתים.

התקדמותו של האויב באגף המזרחי הוכיחה, שהוא מתכוון לחצות את העמק בין סנדים וערבות על הרכס המוליך למזרך וע"י כך יסכן את הייחדות שבערבונה ובסנדים כאחד. הודעתנו לירוסט, שבאותה שעה קשור היה אליו באלהות שהיה במצרים, (וכן היה שם גם טנדר שהביא את האספה), לשלח חורה את המכוניות, ועמהן — את הציד המיותר; הפלוגה עצמה תיסוג מיד ותתפס את הרכס שמזרחה לסנדים, ותאבטח את האגף ואת הדרכ למזרך. תכנית זו נתקינה גם לדעתו של יוסף, שארגן את היחידה לעלייה: בין מתחי האש הנি�תקים עליו מדרום, והגיעו בשלום לסנדים. המצב חלק והחמיר. שלושה מושרינים עיראקים ושנים אחרים, שאגפו את מחנה-מוקיבלה ממערב, התקדמו לאודר ג'יפים, יצאו מיד ממנה בדרכה דרך השדות כדי להגיע לזרעין. המשורינים נעצרו ופתחו火 על מנת לדסום את התנועה לסנדים ומגנה. כל המכוניות שהיו בסנדים, פרט ל-2-3 ג'יפים, נשאלו מידי ממנה באש מכ"י, ותוთזי האויב ומשוריינויו כותשים בפיגיהם את הכפר. הסכנה עלייהן באש מכונות-יריה מטווח של 500-600 מ', אך לא הגיעו במוכנות. בצהרים הוקפתה השלישית,cosa באש מכ"י, ותוותזי האויב ומשוריינויו כותשים בפיגיהם את הכפר. הסכנה העיקרית נשקפה מהמשת המשוריינים שנעו על פני הכביש; מכונת-יריה, היחידה שהיתה ברשותנו, והמקלעים פעלו לעברם כל הזמן, ואף על פי שבכודרים לא היזהו עבורי, עריו, עצרו מעט את התקדמותם. המשורינים גילו את עמדת המרגמות, ותוותחים חילו לכסתות את מקומן. ב-13.00 שערך נסירה ממטה הגדור הוראה לסייע ליחידה הנצורה במחנה-מוקיבלה ע"י הפגות הקרים המתוחוצבים סביבה; וכשה칠ו נזק בהפגזה, השיב האויב באש-תוותחים נגדית, שפגעה בעמדת — מרגמה אחת הוצאה מכלל שימוש, ו-3 רגמים נפצעו. אנשים אחדים נפצעו עוד קודם לכן והושכבו באחד הבתים. בשעה מאוחרת ערך האויב הפגה קלה להפקת-צחים ולמתן הוראות נוספות לנופפות למפקדים. (אלינו לא הגיע כלל אוכל, מהמת הניתוק). ניצלנו שהות זו להתחפרות ולהתבצרות.

מרכז-הכבד של התקפות עבר מזרחה, אל הרכס שהחזיקה בו פלוגת יוסף. עוד לפני-הצהרים, כשלתה הפלוגה ערבותה אל הרכס, ניסה גם האויב לתפסו; כשהפלוגה תפסה את עמדותיה על הרכס והתחרגנה במקום, כבר נאחזה מחלקת אויב בשלוחה נמוכה מעט ממנה, שנמצאה בין הרכס הגבוה וסנדים. מצד מזרח התחילת להעפיל פלוגת-אויב שנייה, שהתקדמה בחיפוי היחידה המחזיקה ברכס הנמוך ובתמיכת-אש של עשרה משוריינים לערד, שנעו בקרבת שלוחת הגבעות שמדרום בדרך סנדים-ערבונה. מקום זה לא נצפה

מסנדה, ולא שיערנו כלל את גודל ההתקפה עד שהישגנו, אחרי-הצהרים, קשר עם יוסף. הקרב עם היחידה הtokpat הגע לטוח רימוניים, כשמחלקת החוד של חנוך פרושה במדרון הקדמי; וכשהתקרבו העربים לטוח הקצר, פרצו המגנים לפתע והסתערו פנים-אל-פנים אל האויב והרגו בהם רב; הללו נטו במדרון הקדמי, כאשר מכ"י של האויב והחותחים פוגעים גם בהם וגם באנשינו כאחד. מאתנו נפלו וכן נפצעו כמה לוחמים, ביניהם גם חנוך. כמהות התהומות שברשות המגנים נתמעטה והלך, ונשמרה לרגע-הסתיים האחוריים. אחה"צ העביר האויב את כל כובד התקפותו בגזרה אל הרכס על מנת לפרוץ ממנו למזר. ברור היה, שאם יפול הרכס, לא יוכל גם אנו להחזיק בסנדלה. משמעותה של החזקתו הרכס הייתה ברורה יפה למגיניו, והם החזיקו בו ממש בצרפתיהם מול התקפות החותמות של העربים, שלא חסכו אבידות בהתקשותם לכבות את המשלט היחני. באחת ההפגזות נפצע יוסף פצע קשה בבטנו. למגנים היו עד אותה שעה, כ-25 פצועים ו-6 הרוגים. והתהומות הלכה ואולה. הפיקוד עבר לידי אליעזר, ו יוסף שהתחפֶד במאובוי, עוד הוסיף להדריכו. המצב הורע מרגע לרגע. מרחב ההחזקה של היחידה צומצם יותר. ניסינו לסייע להם ע"י הפגזה הרכס הנמצא במרגמות. הטיווח היה מדויק, והערבים החלו להמלט ממנה, ולחצם על המגנים הוקל מעט. השטח עצמו לא היה עשוי להגנה יעילה. מסביב סלעים, ואין מהusta להתחפר בו מASH הארטילריה, הפוגעת פעמיים באנשים. האויב המשיך בתהווותיו מן האגדה המוזרה, ושוב נהדרה ההתקפה. לא הייתה כל אפשרות לשלווה תגבורת לעוזרם. כל השלווה כוסתה באש, ואי-אפשר היה לנוע מסנדה. ביקשתי באלהות מן המטה שתשלח עוזרה מצד זרעין ונורדים. יש להתנסות כדי להבין מה קשה הידיעה כי שם, למעלה, כלים והולכים חברים מבית ומלהימה. מספר הנפגעים גדול וחלק. לאחר הדיפת ארבע הסתערויות, היו כמו אנשים חסרי כל תהומות. המצב החמיר. הצעתיהם להם שיתחילו לסתוג, אך השיבו לי, כי לא יוכל לבצע את הנסיגה, כיון שהמדרון כולו כוסה באש, וביחוד כשהרבו הפצועים והרוגים. על המחלקה שנמצאה בקבוצת הבתים המבודדת אשר ממזרח לסנדה, הוטל לעלות אל הרכס על מנת לחפות על נסיגת המתגוננים. מיד עם צאת המחלקה נפגעו 3 אנשים והוא לא יכול להמשיך. אחריכך, עם חסכה, כשהמשיכה את דרכה והתק儒家 למקומות-הקרב, כבר לא נמצאה היחידה, ונשמעו קולות העربים שהתחילה להתבצר במקום. הפלוגה על פצועיה והרוגיה נסoga בדרך אחרת. לאחר שערכה קודם לנוכח הסתערות-נגד, שבה השתתפו בסה"כ כ-11 אנשים; השאר היו פצועים ותשיכות, וחילק אחר של האנשים נסוג עוד קודם לכך. ובכל זאת נסגו העARBים מעט. הדבר אפשר לאטוף עוד כמה פצועים שנשארו במדרון הקדמי, ביניהם חנוך. היחידה התארגנה, השAIRה במקום את מרבית הצד, ניתה את המגע עם האויב והחלла לרדת במדרון התלול, וכל מי שיצא שם שלם בגוף נשא על כתפיו פצע. יגעי כוח הגיעו האנשים למדרון שמאחורי מזאר. רץ הגיע לזרעין, ומשם נשלחו מכוניות לאסוף את ההרוגים והפצועים.

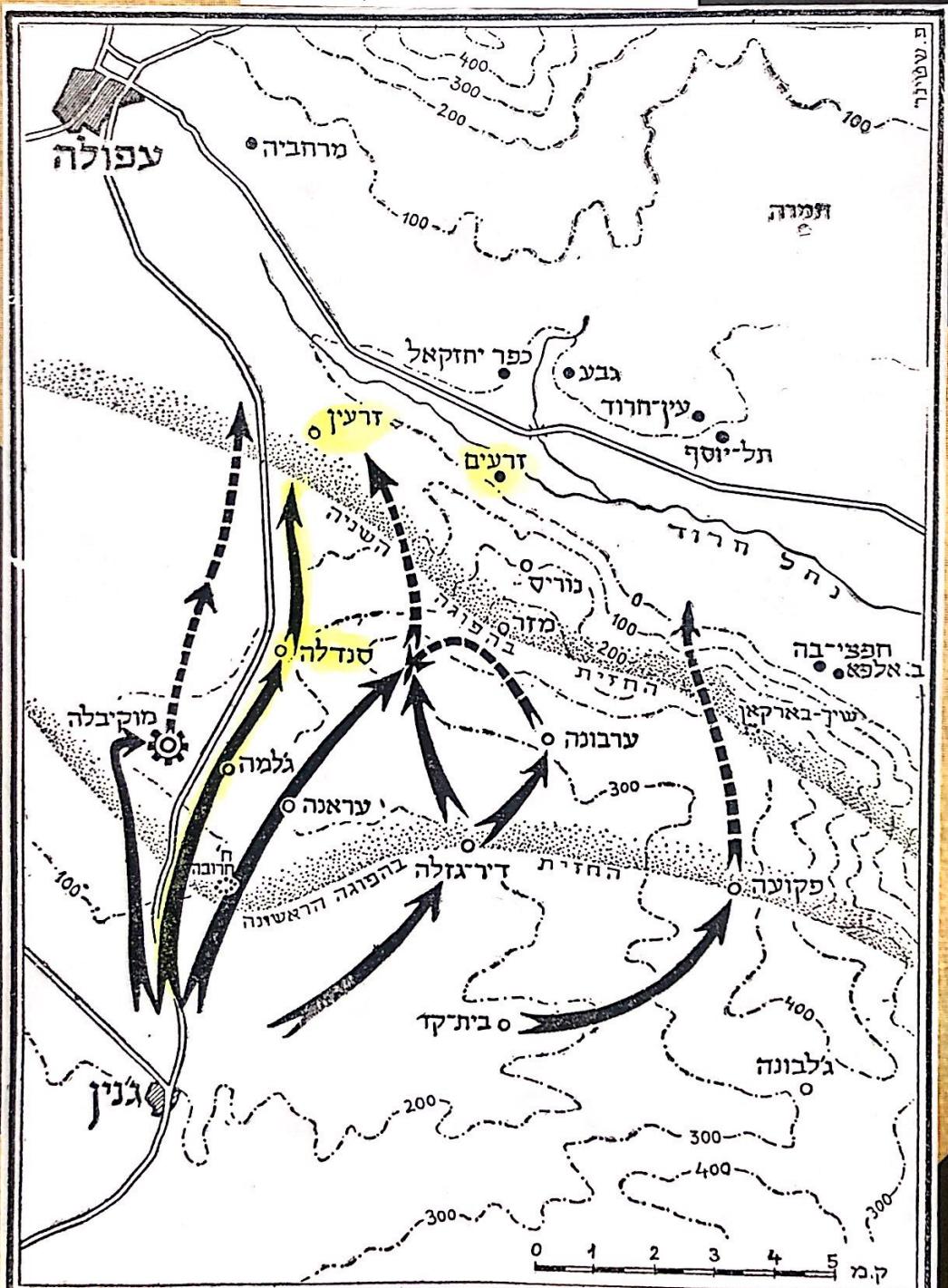
אותה שעת אחה"צ, שבת ה暗暗ה הkrab המר על הרכס, תקף כוח אויב אחר. קטן יותר, את מחנה-מוקיבלה. החותחים «פיזחו» עמדות בזו אחר זו ומספר הנפגעים הלך ורב. אך האנשים הצליחו להחזיק מעמד עד חסכה, שאו הפסיק האויב את ההתקפה. מרגמותינו הכבdot שנסגו לזרעין החלו לטוח לעבר המשוריינים, שננו על הכבשים. אף על פי שלא היו כל פגיעות ביניהם, ואף ההפגזה לא הייתה יעילה כל-כך, מכל מקום

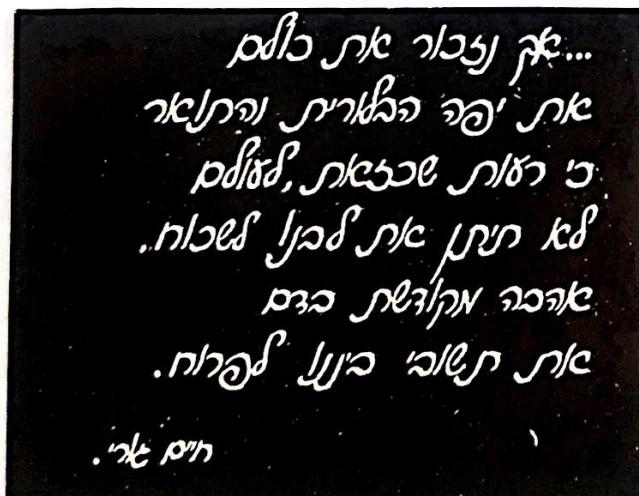
החלו המשורינים לסגת מעט וע"י כך נפרצה קמעא טבעת הכתור. 2 משורינים, שנשלחו מזרעין כדי להוציא את הפצועים, נתכבדו באש-תותחים מיד עם הופעתם בכו הרכס ונאלצו לחזור כלעומת שבאו; רק עם חשכה אפשר היה לבצע את הוצאה הנפצעים.

הפיקוד הגבוה יותר פקד על נסיגת מסנדייה וממחנה-מויקיבלה ויצוב הכו על זרעין וモאר. על שתי מחלקות בפיקודו של בראשי הוטל לצאת בלילה אל מחנה מויקיבלה ולסייע לנצורים להחילץ. עוד קודם לכן נמסרה מהמתה הוודה אלחווטית על-יכר למ"פ במוקיבלה. בלילה יצא החידה למוקיבלה, וכשהגיעה למקום, כבר לא נמצא בו המסתקרים. כפי שתברר אח"כ יצא החידה המכותרת מן המחנה כמעט באותו שעה שבה הגיעה התגברות, אלא שיצאו מן הצד الآخر. לאחר מסע-נסיגת בן 5 שעות שפירך את הגוף עוד יותר מן הקרב, הגיעו האנשים עיפיפיתלאות לזרעין. תגברות בראשי נסogaה הורדו לזרעין להתרוגנות מחודשת, והקו נתיצב על מערך לג'ון—עפולה—זרעין—מוואר,

כשהוא מתבסס על מערכת ההגנה החבלית, שהותקנה ע"י המהנדסים בעת ההפוגה.

מפת הקרב

וילוי/ דרכן

מספר איש 37578

תקין

פרטם מלאים על הגדיה (אגדה) הם בעולאי רז כמפיקות אחוריו

לען גוף נוראה

סלאן

נוקדים הקבורה

10.7.48

האריך הזמנה

האריך הזמנה

28.7.48

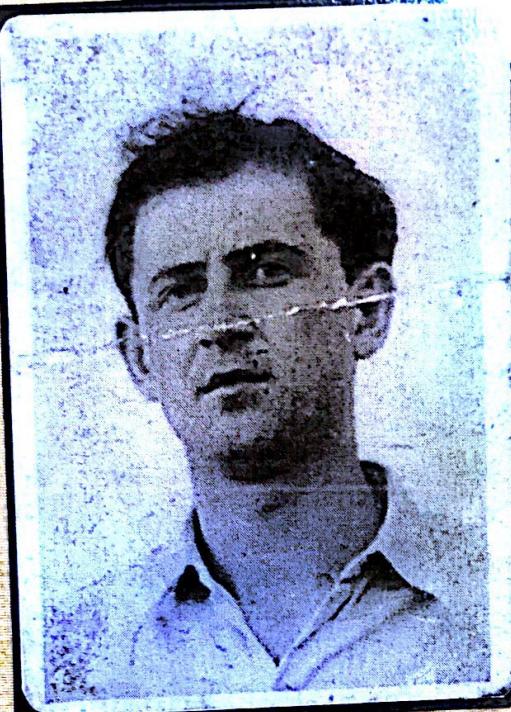
האריך

"ה' נתן,

וה' לkeh —

יהי שם ה' מברך."

(איוב, א' כ"א)

ת.ג.צ.ב.ה.
יהודה פוגל
1922-1948

"...וכשהו זרך מהוכיח שצאו כחיים
չפה לאט זך הרים הרים ג'זען."

קינכיד אַפְכָמִיד
כַא סֵינוּ פִילֵיכִי, וְעַל
וְהַזָּל
פְּגַזְקָה נְסַחַת
כַא רְכָמִיד פִי, מְנַזֵּץ
אַפְגִּיד
לְאַפְגִּיד
לְאַפְגִּיד...

